

Отъ изтокъ се за-
заряло, една по една
загасвали звѣздитѣ...
Едно славейче, събу-
дило се отъ ободрите-
ленъ сънь, закършило
езикъ: — запѣло чудна
пѣсень!...

Трѣпнала гургуличката и се събудила. И каква
радостъ изпитала, като видѣла, че всичко това е
сънь, а не дѣйствителность!!

Като обезумѣла прѣлителя отъ клонче на
клонче, гукала неспирно, лудо долитала въ гнѣз-
дото и до примиране притискала малкитѣ до май-
чината си грѣдь...

М. Симеоновъ.

